

ZEVENDE HOOFDSTUK.

EEN ZONDERLINGE VERLIEFDE.

De heer Deraef zat in zijn kabinet, vóór zijn met dossiers en papieren overladen schrijftafel.

Hij staarde mistroostig voor zich uit.

Al de opzoekingen, om het dievenpaar, dat door zijne laatste daad heel het land, laat ons zeggen heel Europa, bezig hield, te snappen, leidden tot niets.

De twee bandieten en de dochter der gravin bleven onvindbaar.

Niet het minste spoor werd ontdekt.

Vier personen, wier signalement de politie nauwkeurig bezat, en die met een rijtuig waren gevlucht, konden niet worden opgespoord.

Het grensde werkelijk aan het bovennatuurlijke. Het was alsof rijtuig, koetsier en reizigers in den schoot der aarde waren verdwenen.

Een eeuw vroeger zou men van duivelskunst, van tooverij gesproken hebben.

Deraef vond geen uitleg. Al wat hij in wanhoop wist te zeggen, was: het is te straf!

De overheid had hem volmacht verleend naar goeddunken te handelen. Had men naar hem geluisterd, toen hij beweerde dat Robert en Bertrand in het hotel van Slewang verbleven, dan zou het fieltenpaar nu achter de grendels hebben gezeten.

Men had echter zijne opmerkingen in den wind geslagen en daarom, ten einde die onbehendige handelwijze te vergoeden, liet men hem vrij spel.

Er werd op de deur van het kabinet geklopt en een politieagent trad binnen.

— Iemand verlangt u te spreken, heer overste.

— Wie dat?

— John Speldemans.

— Wat verlangt hij?

— Hij wil dat aan u alleen zeggen.

— Zoo... Ik heb nu geen tijd... Bijal, laat hem even hier komen...

De agent wenkte John Speldemans, die, met den hoed in de hand, en een diepe buiging makende, het kabinet binnentrad.

— Neem plaats, zei de Deraef kortaf.

En als ze alleen waren:

— Wat verlangt ge?

— U zijt de heer Deraef, overste der geheime politie?

— Ja.

— Die met de zaak van Robert en Bertrand gelast is?

— Ja, dat ben ik. Verder.

— Ik ben John Speldemans.

— Dat weet ik reeds.

— Romanschrijver...

— Zoo... En wat doet ge nog om aan den kost te komen?

— Niets.

— Hoe niets?... Ge moet op het bureel hiernaast wezen. Ge komt waarschijnlijk vragen, dat men u naar Merxplas of Wortel zou zenden, daar ge zonder bestaansmiddelen...

— Verschooning. Ik kom u spreken over Robert en Bertrand.

— Ha!... Wat weet ge?

— Alles.

Romanschrijver Speldemans.

Deraef keek nu belangstellend op.

— Weet ge waar ze zijn?

— Neen, maan ik ken al hunne lotgevallen.

— Is dat al? Die ken ik beter dan gij.

— Ik heb ze nochtans trouw gevolgd.

— Robert en...

— Neen, hunne lotgevallen.

— Mijnheer, ik laat me niet voor den aap houden!

— Dat is ook mijn doel niet.

— Zeg me dan eens, zonder omwegen, wat ge hier komt doen. Mijn tijd is kostbaar.

— Ik ben verliefd.

— Wat raakt mij dat?

De overste den geheime politie werd zenuwachtig.

John Speldemans zat zeer kalm op zijn stoel, en geen spier van zijn gelaat vertrok.

— Ik ben verliefd op een meisje dat ik niet ken.
— Die man is gek, dacht Deraef, en stak de hand uit naar den knop der electriche bel.

— Schel niet, mijnheer, hernam Speldemans. Ik raad uwe gedachte: ge denkt dat ik krankzinnig ben.

De kalmte van den romanschrijver deed den overste al zijn geduld verliezen.

— Inderdaad! kreet hij.

— Ge denkt verkeerd. Ik zal u dat bewijzen. Ik kom

u mijne kosteloze hulp aanbieden, om de twee vagebonden te vangen.

— Dat is braaf, maar ik heb helpers genoeg voor deze taak.

— Geen als ik.

— Dat beken ik.

— Om voort te gaan: ik ben verliefd op een meisje, dat...

— Mijnheer! kreet Deraef, begin niet opnieuw!

De andere vervolgde kalm:

— ...ik niet ken. Het meisje in zake is de jonkvrouw van Grobbendonck.

Die naam, in nauw verband met het laatste schelmstuk van Robert en Bertrand, veranderde de stemming van den politieoverste.

— Verklaar u nader, sprak hij op zachteren toon.

— Ik behoor tot de romantische school.

— Dat is uw recht.

— En ik houd dus van romantisme.

Deraef stooft weer op.

— Mijnheer, kreet hij, dat is onzin!

— Ik heb nog nooit iets logischer gezegd.

— Logiek van Calino!

— Verschooning, zei Speldemans, logiek van mij...

De oplichting van de jonge gravin door het dievenpaar heeft me veel belang ingeboezemd, zoodanig veel dat ik eene vurige liefde in mijn hart heb voelen opwellen voor dat arme meisje...

— Wat gaat mij dat aan? Ik zal u door een agent...

De andere bleef kalm, en onderbrak den overste, op ieder woord van zijn zin drukkend:

— Wilt gij Robert en Bertrand vangen?

— Natuurlijk.

— Oefen dan geduld en luister met beide ooren. Ik heb de volgende overweging gemaakt: Jonge meisjes, die uit het water, uit een brand, of van onder een electriche tram worden gehaald, zijn hunnen redder zoo dankbaar, dat zij hem met hart en ziel liefhebben, en niets beters vragen dan hem te huwen.

— In de romans!

— De romans weerspiegelen het leven, heer overste,

de goede romans, en van de andere houd ik geen reukenschap.

— Doe me niet uit mijn vel springen, want...

— Dat kan geen mensch, heer overste, en het zou u daarenboven uiterst moeilijk vallen, om er terug in te geraken!

Deraef drukte op den knop der schel en riep den agent, die binnentrad luid toe:

— Neem dezen heer gevangen en leid hem...

— Ik heb den koetsier van Robert en Bertrand gesproken, zei Speldemans.

De overste der geheime politie keek den romanschrijver aan, bemerkte dat hij in vollen ernst sprak, en gebood den agent, die reeds de hand op den schouder van Speldemans had gelegd zonder dat deze laatste een lid verroerde, heen te gaan.

— Wilt ge mij nu zeggen wat ge weet? kreet hij.

— Ge laat mij niet voortgaan. Blijf eenige oogenblikken kalm en luister. Ik moet u toch zeggen wat ik weet.

Deraef duwde een paar malen met duim en wijsvinger zijnen neusnijper op zijn reukorgaan, en zei dan kalmer:

— Ga voort.

— Ik heb dan deze overweging gemaakt: als ik de jonge gravin uit de klauwen der bandieten haal, zal ze mij, haren redder, slechts kunnen beloonen door me te huwen... Is dat niet zoo?

— Goed... Verder...

— Ik heb mijn pen voor een onbepaalden tijd laten rusten en ik ben op zoek gegaan, om mijn levensroman voort te zetten.

— En, ge hebt iets gevonden?

— Zooals ik u zegde: Ik ontdekte den koetsier, die met de vagebonden spoorloos verdwenen is en dus van hun plan iets moet weten.

— Hij is hun bondgenoot. Ik weet het.

— Des te beter.

— Waar bevindt hij zich?

— Niet te haastig, beste heer overste. Ge kent nog mijne voorwaarden niet.

— Voorwaarden?

— Zooals gij zegt... Ik ben verliefd op de jonge gravin en wil haar huwen.

— Dat weet ik.

— Dus, ik moet haar redden.

— Doe het dan.

— Alleen zou ik daartoe niet geraken. Daarom kom ik uwe hulp inroepen. Ik alleen echter blijf haar redder.

— Goed.

— Dat gaat ge mij op een gezegeld blaadje papier schrijven en teekenen. Gij draagt den roem van de vangst van Robert en Bertrand; ik van de redding der schoone jonkvrouw.

— Maar...

— Geen maar. Doet ge dat niet, dan zoek ik alleen voort.

— Ik zal u doen aanhouden.

— Dat zal Robert en Bertrand welgevallen.

— We zullen eene overeenkomst teekenen... De koetsier?...

— Als ik 's avonds mijne pen neerlegde, na een dag kunstarbeid, ging ik mijne zinnen wat verzetten «In den rooden Ezel», eene herberg.

— Ik ken ze.

— Daar kwam de koetsier van mevrouw van Slewang.

— Dat weet ik, daar ik met hem kennis maakte in die kroeg.

— Ik evenzoo... Gij kent dus Jan den koetsier insgelijks?

— Inderdaad.

— Die vent had steeds zijn zakken vol geld... Ik kon niet begrijpen waar hij het haalde... Nu is mij alles duidelijk geworden... Ik zegde dus dat ik, om de jonge gravin te redden, opzoekingen deed, en, daar uwe politie er niet in slaagde hier in de stad de hand te leggen op de vagebonden, maakte ik de overweging, dat ze wellicht buiten de stad moesten verblijf houden.

— Die overweging heb ik ook gemaakt, en we hebben uren ver buiten de stad gezocht en in al de steden doen zoeken, de gendarmen het gansche land door op jacht doen gaan, en niets gevonden.

— Ik ben dan alleen gelukkiger geweest... Eenen morgen dat ik doelloos, in de hoop dat het toeval mij zou leiden, want het toeval speelt een groote rol in 's menschen leven, in de dreef van het kasteel van Purmerghem wandelde, kreeg ik een hevigen dorst en trad een kleine herberg binnen, en daar zag ik aan eene tafel den koetsier van mevrouw van Slewang zitten... Ge kunt u voorstellen hoe de vreugde mij aangreep... In het begin kon ik geen woord spreken... Eindelijk bedaarde die ontsteltenis en zei ik:

— Goeden dag, Jan!

Ik kreeg geen antwoord.

Ik herhaalde mijnen groet.

Hetzelfde stilzwijgen.

De kerel keek eens de gelagkamer rond, als om te zien tot wien ik het woord richtte.

Ik naderde hem en zei voor de derde maal:

— Dag, Jan!

— Is dat tegen mij?

— Tegen wien anders?

— Ik heet Karel.

Hij zegde dat zoo kalm, dat ik een oogenblik twijfelde.

Lang twijfelen was echter niet mogelijk. Ik kende den man te goed.

— Zijt gij de koetsier van mevrouw van Slewang niet geweest?

— Ik?

— Op de Meir, te Antwerpen?

— Gij hebt een verkeerde voor.

— Neen, ik heb u leeren kennen in de herberg «In den rooden Ezel».

— Ik ben slechts tweemaal in mijn leven te Antwerpen geweest en heb er nooit een rooden ezels gezien. En koetsiers ben ik nooit geweest.

Ik twijfelde weer een oogenblik, maar ik behield toch de zekerheid dat hij het was.

De man stond op, betaalde zijne pint en verliet de herberg.

Ik volgde hem.

Hij scheen op mij geene aandacht te geven.

Na een eind de baan te zijn opgewandeld, sloeg hij

een weg tusschen de mastbosschen in, en eenige stappen verder een smal wegeltje.

Ik volgde hem op eenigen afstand.

Plotseling keerde de kerel zich om en kwam op mij toegesprongen.

Ge weet dat de koetsier een reus is.

Ik koos het hazenpad.

Toen ik een eind weegs geloopt had en gewaar werd dat de kerel mij niet volgde, bleef ik stil en keek achter me, maar hij was natuurlijk verdwenen.

Ik keerde terug naar de herberg, om inlichtingen in te winnen, doch men kende er den koetsier niet.

— Meer weet ge niet? vroeg Deraef.

— Is het niet genoeg?

— Het is iets, maar bliksems weinig.

— De kerels bevinden zich in den omtrek der stad, ergens in de omstreken van Purmerghem.

— Jan, de koetsier, die zich misschien daar bevindt om ons op een dwaalspoor te brengen, terwijl de anderen ergens anders verblijven... In ieder geval kunnen we langs daar opzoekingen doen... Vandaag nog, zoo ge wilt... We kunnen dat samen verrichten... Ik zet mijne manschappen slechts aan den gang, als ik een bepaald spoor heb... Gaat u dat?

— Ik ben gereed.

— Ik stel, op mijne beurt, eene voorwaarde: als ge weer iets ontdekt, maakt ge 't wat korter om het mij meê te deelen. Ge hebt meer dan een half uur noodig gehad om me te zeggen, dat ge een koetsier gezien hebt.

— Ik ben een modern romanschrijver, heer overste, en daarom houd ik veel van dialoog. Al mijn romans zijn in dialoog geschreven, en ik ben zelfs van plan het tooneel aan te pakken.

— Als ge met de jonge gravin zult gehuwd zijn?

— Juist... Wij begrijpen elkander!

— Dat moet wel... Er komt niets zoo goed overeen als politie en romanschrijvers. Beiden bestudeeren het menschedom, de eerste om het vast te doen zetten, en de tweede om te verdienen zelf vastgezet te worden... Gaan we?

En de beide mannen verlieten het kabinet van Deraef.

— Van drie zaken één, dacht de overste der geheime politie. Ofwel is die kerel krank in de hersenen, en dan ben ik er aan voor mijne moeite; ofwel behoort hij tot de bende van Robert en Bertrand, en daarom moet ik hem goed in het oog houden; ofwel gelooft hij in zijne schoone gravin en heeft hij werkelijk den koetsier gezien, en dan kan ik een spoor vinden. 't Kan dus geen kwaad, eens naar Purmerghem te wandelen.

Hij begaf zich naar het bureel der agenten en beval dadelijk per telefoon inlichtingen te nemen over John Speldemans, en hem deze te bezorgen in zijne woning, waar hij zich ging verkleeden.

Wanneer hij op het punt was met zijn nieuwen helper zijn huis te verlaten, bracht een agent de inlichting, en die luidde aldus:

«John Speldemans is van goed gedrag en zeden en » heeft nooit veroordeelingen ondergaan. Hij woont op » eene zolderkamer en verdient zijn brood met smee- » schriften, gelegenheidsgedichten en andere stukken op » te stellen».

— Dat gaat wel, zei Deraef... En nu naar Purmerghem!

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN